

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"מ 503/16 - א'

לפני :

כבוד הרשם גלעד לובינסקי

המבקשת :

עיריית טבריה - מחלקת המיסוי והגביה

נ ג ד

המשיבים :

1. מונסטרסקי גדעון
2. מונסטרסקי פנינה

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך

החלטה

אין למעשה חולק, כי בא כוח המבקשת צפה בפסק הדין באמצעות מערכת "נט המשפט" עוד ביום נתינתו - 14.12.2015. ואולם, צפייה כאמור אינה מהווה המצאה כדין של פסק הדין (למשל, בש"א 7703/15 פלונית נ' פלוני (15.1.2016), פסקה 2; ע"א 3693/15 לנגוצקי נ' רציו חיפושי נפט שותפות מוגבלת (5.11.2015), פסקה 2(א)). לטענת המבקשת, פסק הדין הומצא לה באמצעות דואר רשום ביום 3.1.2016. לא נעלמה מעיניי טענת המשיבים - המוצדקת - לפיה היה על המבקשת לתמוך טענה זו (כמו גם את יתר טענותיה העובדתיות) בתצהיר ערוך כדין. ואולם, משהמשיבים לא העלו טענה בדבר מועד המצאה שונה מזה שצוין על ידי המבקשת, רואה אני לצאת מנקודת הנחה כי המועד שנזכר בבקשה הוא אכן מועד ההמצאה.

זאת ואף זאת: איני סבור כי מתקיימות בענייננו אותן נסיבות ייחודיות ויוצאות דופן אשר יש בהן כדי להצדיק חריגה מן הכלל הרגיל שלפיו המועד הקובע לצורך מניין הימים להגשת הליך ערעורי הוא מועד ההמצאה כדין של ההחלטה עליה משיגים

("כלל ההמצאה"), להבדיל ממועד הידיעה על פסק הדין ("כלל הידיעה"). זאת, שכן איני סבור כי התנהלותה של המבקשת נגועה בחוסר תום לב או שיש בה כדי ליצור השתק (לעניין זה ראו, רע"א 11286/05 זמיר נ' בנק לאומי למשכנתאות בע"מ, פסקה 14 (8.7.2007); רע"א 8452/12 זנדברג נ' איילון (19.12.2012)).

יוצא איפוא, כי הגשת בקשת הארכה ביום 20.1.2016 בוצעה בתוך המועד הקבוע בדין. בכך יש כדי לאיין את הסתמכות המשיבים על פסק הדין ולהוות שיקול ממשי התומך במתן ארכה. ודוק: המשיבים לא טענו בתגובתם להסתמכות קונקרטית על פסק הדין, ואף לא הכחישו את טענת המבקשת לפיה עוד ביום 17.1.2016 פנתה אל המשיבים בבקשה לקבל את הסכמתם להארכת מועד להגשת ערעור. לכך מתווסף הנתון, כי מעיון בפסק הדין וככל שניתן להעריך בשלב מקדמי זה, דומני כי ההליך הערעורי אשר מתבקשת ארכה להגשתו עשוי לכלול סוגיות הראויות לדיון, ומכל מקום לא ניתן לקבוע כי הוא צפוי להיות הליך סרק (ואין בכך משום הבעת עמדה פוזיטיבית באשר לסיכוייו).

די במשקלם המצטבר של שני השיקולים האמורים כדי להוביל למסקנה לפיה לא יהיה זה נכון לחסום את שעריו של בית משפט זה בפני המבקשת. כך, אף אם אתעלם מטענותיה של המבקשת לגבי טעויות מסוימות שאירעו (סעיפים 4-6 לבקשה), אשר לא נתמכו בתצהיר כאמור. עם זאת, בנסיבות העניין ראוי להסתפק במתן ארכה קצרה וקצובה להגשת ההליך, ואין מקום למתן ארכה של 60 ימים כפי שהתבקש.

לעניין המחלוקת בין הצדדים באשר לסיווג ההליך הערעורי אשר יוגש: פסק הדין הכריע במאוחד הן בעתירה מינהלית והן בערעור מינהלי, מבלי שבוצעה הפרדה ברורה בין שני ההליכים. בנסיבות אלה, דומני כי יש להשקיף על פסק הדין ככזה אשר אוצר בתוכו שני רכיבים: האחד של הכרעה סופית בעתירה המינהלית, והשני של הכרעה סופית בערעור המינהלי. ודוק: רכיב העתירה המינהלית - עליו נתונה למבקשת זכות ערעור (סעיף 11 לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000) - מתקיים מעצם העובדה שפסק הדין סיים את הטיפול בעתירה, וזאת אפילו אני כי צודקים המשיבים בטענתם לפיה רובו ככולו של פסק הדין עוסק בסוגיות הנוגעות לערעור המינהלי. בהתאם להלכה הנוהגת, די בכך שנתונה למבקשת זכות ערעור על רכיב אחד בפסק הדין כדי להקנות לה זכות ערעור על כלל רכיביו, וזאת גם אם הייתה נדרשת בקשת רשות ערעור אילו הרכיבים הנוספים היו עומדים בפני עצמם (ראו והשוו, רע"א 4746/11 גרוזמן נ' כונס הנכסים הרשמי (26.10.2011), פסקה 8; רע"א 135/15 תוינה נ' תוינה (11.5.2015), פסקה 1; רע"א 2481/11 קוה נ' הכונס הרשמי (19.6.2011),

פיסקה 5). יוצא איפוא, כי צודקת המבקשת בטענתה לפיה נתונה לה זכות להגשת ערעור על פסק הדין.

התוצאה היא כי הבקשה מתקבלת באופן חלקי, כך שהמבקשת תהא רשאית להגיש ערעור על פסק הדין תוך 10 ימים מיום המצאת החלטה זו. דבר הארכה יצוין בפתח ההליך, ככל שיוגש, והחלטתי זו תצורף כנספח. בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ח בשבט התשע"ו (7.2.2016).

גלעד לובינסקי, שופט

ר ש ם